

потърсихъ пистолета си. Джимъ не можеше повече да работи. Китаецътъ бѣ като вкамененъ; той гледаше вързаното тѣло на Роберта, чието лице бѣ покрито съ кърпа. Погледна и къмъ Джимъ съ неговитѣ кърпави ржце върху разпрания коремъ и върху кърпавия ножъ. Сигурно той помисли, че ние колимъ нѣкой неговъ другаръ. Изведнажъ той се хвърли съ ревъ върху насъ, но срещна юмука ми. Както винаги става, при най-големъ нужда, пистолета ми го нѣмаше. Китаецътъ се търкули къмъ вратата. Съ второ движение азъ грабнахъ недопитото шише конякъ и съ всичка сила ударихъ войника по главата. Той се струполи на земята и не мръдна. Поискахъ да го изхвърля навънъ.

— Остави го тамъ — извика Джимъ — измий си ржцетѣ и бързай тукъ!

Следъ мъчително търсене, той успѣ да спре наново бликналата кръвъ, следъ това съ едно малко ножче отрѣза възпаленото черво. Сега почна шиенето: най-напредъ раничката на червото, следъ това мускулитѣ. Почна да ми прилошава. Тѣсната стая, липсата на въздухъ, голѣмата горещина, миризмата на кръвъ и вонята на китаеца не ми даваха възможность да дишамъ.

— Не е за хора съ слаби нерви—почна да се подиграва съ менъ Джимъ — дай ми игла, само не съ прѣсти, а съ щипцитѣ.

Параходътъ почна силно да се клати, машинитѣ работѣха съ всички сили противъ вълнитѣ. Ние едва се държехме на краката си. Джимъ легна съ цѣлото си тѣло върху краката на Роберта и продължаваше да шиетъ. Отдалечъ се чу глухъ гърмежъ. Отъ крайцера сигурно сж забелязали изчезването ни и сега ни обстрелваха. Изглеждаше, че мъглата добре ни скриваше, и той нѣмаше прицелъ. Азъ подавахъ постоянно: единъ пжтъ крива, другъ пжтъ по-права игла, споредъ командата на „хирурга“. Най-после мускулитѣ бѣха зашити.